

**JSEM
POKLESLÝ
ŽÁNŘ.**

DAVID GROSSMAN PŘIJDE KŮŇ DO BARU

PREMIÉRA 6. BŘEZNA 2020
V DIVADLE ROKOKO

„Nebudeme-li čelit zlu v jeho prvopočátcích, při jeho prvních nenápadných projevech, pak riskujeme, že později mu bud' už čelit nedokážeme, anebo mu budeme schopni čelit jen novými lidskými obět'mi. Nacismus byl poražen, ale bylo by bláhové si myslet, že duch rasismu, kolektivní nenávisti a ochoty malých lidských duší utvrzovat se ve svém významu pácháním zločinů na jiných, vymizel z tohoto světa. Bylo by bláhové doufat, že si všichni lidé už vskutku vnitřně osvojili úctu k lidské bytosti, k lidské důstojnosti, k občanské rovnosti a že se v nikom neskrývají démoni nacionální pýchy a nacionální nenávisti. Odpor k lidem jiných národů, ras či náboženství, tato zoufalá náhražka individuálního lidského sebevědomí, latentně dříme všude kolem nás. Je třeba mu čelit i v jeho zdánlivě nevinných prvopočátečních projevech. Je třeba čelit dokonce i pouhé lhostejnosti k takovým projevům. Řeknu to ještě tvrději: kdesi hluboko v poslední nahodilé antisemitské poznámce či bezděčně rasistickém výroku je zaklet přízrak plynové komory či pogromu. A v každém ústupku násilníkovi je zakleto nebezpečí, že se roztočí nové kolo hrůz.“

SLOVA VÁCLAVA HAVLA, KTERÁ PRONESL V ROCE 1994 PŘI VZPOMÍNCE NA 55. VÝROČÍ TRANSPORTU OSTRAVSKÝCH ŽIDŮ DO NISKA, PRVNÍHO TRANSPORTU TOHOTO DRUHU V EVROPĚ, JSOU DNES, BOHUŽEL, JEŠTĚ PLATNĚJŠÍ, NEŽ BYLA V TĚCH NADĚJEPLNÝCH DEVADESÁTÝCH LETECH.

Inscenaci *Přijde kůň do baru* tvůrci věnují posledním přeživším holokaustu i těm, kteří ho nepřežili. Připojují se tím k památce 75. výročí osvobození Osvětlemi, kterou si svět připomněl 27. ledna 2020.

REŽIE
DIVADELNÍ ADAPTACE

DRAMATURGIE
DRAMATURGICKÁ
SPOLUPRÁCE
VÝPRAVA
HUDBA
PORADCE
PRO VÝBĚR VTIPŮ

OBSAZENÍ

MARTIN ČIČVÁK
SAŠA SARVAŠOVÁ A MARTIN
ČIČVÁK, S POUŽITÍM
SLOVENSKÉHO PŘEKladu
SILVIE SINGEROVÉ
SAŠA SARVAŠOVÁ

KRISTINA ŽANTOVSKÁ
GEORGES VAFIAS
IVAN ACHER

PETER MATYŠÁK

JURAJ KUKURA
TEREZA MAREČKOVÁ

INSPICE
NÁPOVĚDA

DANIELA SIMČIŠIN DEYLOVÁ
VERONIKA KOUDELKOVÁ

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšin. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Marcela Černá. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Martin Špelda.

*A tak rozmýšlám
A zrazu vyskočím
Otočím sa dolu hlavou a idem po rukách...*

Lebo iba dole hlavou dáva život zmysel, aj dnes.
Dnes, keď prežívame sedemdesiate piate výročie oslobodenia z pekla,
zvaného Osvienčim,
dnes, keď nad nami znova visí reálna hrozba fašizmu,
dnes, keď aj vzdelaní ľudia podliehajú, v bezpečí štyroch stien svojich bytov,
potichu, aby o tom nikto nevedel, viere, že extrémistické strany nastolia
poriadok.
Dnes sa jeden priemerný stand-up komik rozhodne zabaviť nás.

Všetci si užívame mier a blažený stav vojnovnej amnézie.
Chlapci v pruhovaných pyžamách,
matky rozhodujúce o tom, ktoré zo svojich detí pošlú na smrť,
otcovia hrajúci pred svojimi deťmi divadlo krásneho života,
dievčatká píšuce denníky,
klavírní virtuózi predávajúci svoje milované pianá,
obchody arizované nielen na korze,
sa však môžu stať aj našimi tragickými príbehmi...

Počúvajte príbeh!
Príbeh človeka a príbeh ľudstva.
Lebo ako hovorí David Grossman: „*Jedna z hlavných lások je láska k rozprávaniu
príbehu, pretože príbehy majú silu meniť ľudí, dokonca aj nacistov.*“

Tam, zhora sa na nás vždy niekto díva.
Vidí nás dole hlavou.
My ho nevidíme vôbec.
Jedného dňa nad nami vynesie rozsudok.
Je to sudca.
Každý má vlastného.
Vo svojom vnútri.

SAŠA SARVAŠOVÁ

LHOSTEJNOST JE KRUTÁ JAKO SMRT

Jen žádnou politiku, říká majitel klubu v Netanje, v nevýznamném městě v Izraeli, stand-up komikovi, který má ten večer bavit publikum. A Dovaleh Grunstein alias Dovík začne své vystoupení tím, že vypráví vtipy, obhroublé, drsné, sprosté, cynické. A obecenstvo se baví, kvůli tomu tam přišlo. Upustit páru. Na všechno se vy... Jenže tou hrubou matérií postupně prorůstá křehká nit Dovíkova života. Co prožil, co je vůbec zač. Jeho dětství, rodina, šikana, kterou schytával ze všech stran, až k momentu, kdy jeho dětství skončilo. Až do jeho prvního pohřbu...

Ale publikum se bouří, huláká nadávky, odchází, křičí, že přišlo na stand-up, a ne na Den holokaustu, at' s tím jde do... Ale Dovík už shodil masku. Tím, že začal vyprávět své nejhlubší osobní trauma, se stal autentickým, sám sebou. Bez ohledu na situaci, která po něm žádala, aby jenom bavil ty, kterým je naprosto lhostejný.

Podle Grossmana ztratit vlastní autenticitu se téměř rovná vraždě. Vraždě života, který jsme mohli prožít lépe, ve vlastní kůži a se sebou samými. Dovík je tak podle autora typický a autentický izraelský produkt, agresivní a hrubý na povrchu a křehký uvnitř.

Jako opuncie, sabra, pichlavá a tvrdá na povrchu, ale uvnitř sladká a jemná. Sabras se říká Izraelcům, kteří se v zemi již narodili. A sabras jsou jiní než Židé, kteří přišli do Palestiny z diaspory. Sebevědomí, stateční, hluční, rádi se smějí, vyprávějí nekorektní vtipy...

Grossman se médiím nevyhýbá a často v rozhovorech mluví o eskapismu, úniku od všeho, co nechceme vidět, bídu a utrpení druhého. O nevířivosti a lhostejnosti, které si navlékáme jako ochrannou vestu. A lhostejnost je pro Grossmana stejně krutá jako smrt.

Jen žádnou politiku. To je v Izraeli asi jen zbožné přání. I v případě Grossmana, který je nejen ceněným spisovatelem, ale i výraznou osobností izraelského veřejného života. Přestože je hluboce přesvědčený humanista, nezpochybňuje, že se Izrael musí bránit a bojovat proti Hizballáhu, který nesleduje nic jiného než zemi zničit. Ale neustále veřejně opakuje, že musí hledat i cestu, jak s těmi „normálními“ Palestinci žít v míru. Se spisovatelem Amosem Ozem (zemřel v prosinci roku 2018) a Avrahamem B. Jehošou jsou považováni za jakési kolektivní liberální (ve smyslu amerického „bleeding hearts“) svědomí země. Kritizují okupaci palestinských území – Golanských výšin a Západního břehu – a žádají mírové řešení „situace“, jak se v Izraeli prastarému konfliktu říká. Jsou přesvědčeni, že Židé a Palestinci mají vedle sebe existovat jako dva nezávislé a svobodné státy.

Bylo krutou ironií osudu, že 12. srpna 2006, dva dny předtím, než izraelská vláda rozhodla o zastavení palby v tzv. druhé libanonské válce, v ní zahynul Grossmanův dvacetiletý syn Uri. Přitom na začátku srpna Grossman právě spolu s Amosem Ozem a Avrahamem B. Jehošou žádali v Tel Avivu na tiskové konferenci okamžité zastavení palby. K tomu skutečně nakonec došlo, ale příliš pozdě, 14. srpna.

Grossman v jednom zahraničním rozhovoru řekl, že Izraelci často a se smutkem říkají, že jim byly jejich děti jen půjčené, na 18 let. Téměř okamžitě, jakmile se dítě narodí, začnou rodiče počítat, v kterém roce půjde do armády. Jak se vojna blíží, i ti nejpacifističtější kluci začnou trénovat, aby byli silní a měli svaly, a rodiče jim začnou odpouštět, protože nad nimi visí stín armády. Když se z ní vrátí, jsou to jiní lidé.

Jak žít v zemi, která musí neustále obhajovat svou existenci zbraněmi, a přitom naučit vlastní děti lásce a důvěře? Jak se naučit milovat i po holokaustu, který se nedá odpustit? „*Historie srovnatelná s židovskou činí lidi podezřívavými a nedůvěřivými a to je zničující, protože něco podobného v nás přetrvává už 60 let.*“

„Víte, co to obnáší vydržovat si dneska duši? To je fakticky luxus! Spočítejte si to a uvidíte, že to vyjde draž než hořčíkový kola na auto!

A to je řeč o běžný duši, základní model, žádný Shakespeare, Čechov nebo Kafka, což mimochodem není vůbec špatný čtení, aspoň jak se mi doneslo, osobně jsem je nečetl... Běžná duše, prostě dušička – pěšák, žádný doplňky, jenom základní výbava, zkrátka duše člověka, který nechce víc, než se dobře najíst a dát si pár drinků, trochu se zhulit, jednou denně se udělat, jednou týdně si zašoustat a mít všechno na háku, jenže pak najednou zjistí, že duše, ta podělaná mrcha, si taky dělá nároky! Má vlastní odbory!

Zlomený srdce – jedna! Výčítky svědomí – dva! Negativní emoce dle vlastního výběru – tři! Noční můra a nespavost ze strachu z toho, co přijde a jak to všechno dopadne – čtyři!“

„Je libo po snídani zavalit studny, vy moji lidumilové? Dobrá víla vám na týden půjčí kouzelnou hůlku. Co na týden, na padesát let! Jak by se vám líbila nějaká menší odvetná ak-ci-čka. Do-ži-vot-ní vazba bez soudu? Lidský štítý?

Máte chuť zahrát si vyvlastňovací Monopoly? Svlíkácký poker na checkpointu? Vrháby se zátarasama? Nebo třeba Věžni, nezlob se? Mikádo v rozvalinách? Anebo nějakou jinou lidovou zábavu, třeba černou hodinku pro celou Gazu. Na několik dní. At' si užijou večery pod Aladinovou lampou. Výborná je taky hra Silnice jen pro Židy alias Vypadni-Ahmede-tudy-tvý-auto-nejede. Nebo Nachčij-si-na-zboží-Mahmúde-at'-ti-vydrží-čerstvý. Všechno se může! Všechno se smí! Jen si hrajte, milánkové, hrajte si a splňte si své sny. A myslíte na to, že vám ta kouzelná hůlka nevydrží napořád, celý to má totiž takovou menší chybu v systému, drahouškové, trochu průser, co? Ta dobrá víla je ve skutečnosti pěkně náladová kráva, tak už to s vílami bývá, jednou za čas prostě dostane chuť všechno obrátit vzhůru nohama, takže – pozor překvápko – potom přijde řada na nás! A pak zas budeme my zpívat u jejich zátarasů egyptskou hymnu a tu jejich písničku o tom, jak Muhammadova armáda přijde zmasakrovat Židy. Tak do toho, pojďme si to nacvičit: Chajbar chajbar já Jahúd, dříveš Muhammad sájaúd. Tak šup, zpívejte se mnou, lidumilové...

Máte pravdu! Proč na to vůbec myslet? Stejně se to bude týkat až našich dětí, bude to jejich problém, koneckonců nikdo jim neřikal, aby tu zůstávaly a vyžraly si ty sračky, co jsme jim navařili! Tak proč bychom se měli už teď rozčilovat a hádat se, vést občanskou válku? Proč na to myslet? A proč vůbec myslet? **Potlesk pro nemyšlení!!“**

CITACE Z KNIHY DAVIDA GROSSMANA PŘIJDE KŮŇ DO BARU (Z ČESKÉHO PŘEKladu LENKY BUKOVSKÉ A MARIANY FISHER, MLADÁ FRONTA 2018)

AUTOR

DAVID GROSSMAN

Novinář, esejista a spisovatel se narodil v roce 1954 v Jeruzalémě. Vystudoval filozofii a divadelní vědu na Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě. Pracoval v rádiu Kol Jisra'el jako reportér, ale v roce 1988 ho opustil, když nemohl psát o Palestincích bez redakčních omezení.

Jeho knihy byly přeloženy do třiceti šestí jazyků a získal řadu významných mezinárodních ocenění. V českém jazyce byly vydány jeho romány *Viz LÁSKA* (1996), *Mít s kým běžet* (2010), *Pohádky pro Itamara a Rút* (2011), *Žena prchá před zprávou* (2013) a *Přijde kůň do baru* (2018), který získal v roce 2017 Mezinárodní Man Bookerovu cenu za nejlepší překladovou literaturu. V roce 2020 připravuje Mladá fronta vydání románu *Život si se mnou pohrává*.

TVŮRCI

MARTIN ČIČVÁK

Vystudoval divadelní režii na brněnské JAMU. V letech 1999 až 2004 působil v činohře Národního divadla Brno, kde se za svoji první režii Bernhardovy hry *Immanuel Kant* stal talentem roku 1999 v Cenách Alfréda Radoka. Od roku 2001 je kmenovým režisérem pražského Činoherního klubu. Kromě mnoha inscenací se jeho hra *Kukura* (2011) a úprava Schormovy adaptace románu F. M. Dostojevského *Bratři Karamazovi* (2015) s Jurajem Kukurou v roli F. P. Karamazova setkaly s velkým ohlasem. Za deset let vytvořil více než padesát inscenací, na kterých se většinou podílel i autorsky jako překladatel, autor dramaturgie nebo divadelní adaptace. Hostoval na významných českých a slovenských scénách – v Národním divadle

v Brně i v Praze, Divadle na Vinohradech, Divadle J. K. Tyla v Plzni, ve Státním divadle Košice ad. Od roku 2004 pravidelně spolupracuje s bratislavským Divadlem Aréna. Pod názvem „Špinavá trilógia“ zde měly slovenskou premiéru jeho inscenace *Koza alebo Kto je Sylvia?* Edwarda Albeeho, *Tatoo* Igora Bauersimy a *Rodinná slavnost* podle stejnojmenného filmu Thomase Vinterberga. V roce 2006 v rámci tzv. Občanského cyklu inscenoval hry Viliama Klimáčka: *Dr. Gustáv Husák* a *Komunizmus* s Jurajem Kukurou v hlavní roli. Významným projektem vytvořeným exkluzivně pro Divadlo Aréna je *Kapitál*, za který Martin Čičvák získal Cenu Literárního fondu.

SAŠA SARVAŠOVÁ

Absolvovala Divadelní fakultu VŠMU v Bratislavě, obor divadelní umění, na své alma mater získala i doktorát. Ještě na škole založila Divadlo Arteatro, kde také působila jako umělecká šéfka, herečka a dramaturgyně; současně učila na VŠMU a na Konzervatoři. V roce 2015 přijala angažmá v Divadle Aréna jako dramaturgyně. Na této scéně spolupracovala na dvacítce inscenací, mezi jinými i s režiséry Martinem Čičvákem, Majom Amslerom, Rastislavem Ballekem, Jurajem Bielikem či Jakubem Nvotou.

KRISTINA ŽANTOVSKÁ

Vystudovala obor dramaturgie na DAMU. V polovině 90. let spoluzakládala České centrum v New Yorku a přispívala z USA rozhovory s významnými osobnostmi do týdeníku *Respekt*. Jako publicistka spolupracovala a nadále spolupracuje s různými periodiky a médii, v současné době především s *Lidovými novinami*.

Byla dramaturgyní v několika pražských divadlech (Divadlo pod Palmovkou, Divadlo Na zábradlí a Divadlo na Vinohradech). Zkušenost udělala i s televizí, kde pracovala v developementu nových formátů. Dlouhodobě

působila v Českém rozhlase (od roku 2000) v různých publicisticko-dramaturgických pozicích, jako vedoucí redakce Mozaiky, kulturně-publicistického bloku na stanici Vltava nebo jako šéfdramaturg Centra výroby. V Městských divadlech pražských pracuje od roku 2019.

GEORGES VAFIAS

Studoval scénografii na polytechnické škole v Soluni; filozofii, umění a kulturu v Paříži a scénografii na École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs. Ve Francii a v Řecku pracuje jako architekt a scénograf a zajímá ho koncipování přírody – zahrad, parků, náměstí – uvnitř městské aglomerace. Mimo jiné je vítězem soutěže Umění a příroda v centru města na rekonstrukci Lullyho náměstí a náměstí Préfecture v Marseille. V současnosti pracuje na návrhu původní zahrady Josephiny Baker. Ve spolupráci s významnými režiséry vytvořil ve Francii scénické návrhy pro Strindbergovu *Velkou noc*, *Lásky hru osudnou* bratří Čapků, *Ruy Blase* Victora Huga. V Řecku realizoval scénickou výpravu pro *Heddu Gablerovou* Henrika Ibsena, *Marata/Sada* Petera Weisse, *Krásku a zvíře* (inspirované filmem Jeana Cocteaua) a další. V Divadle Aréna je podepsaný pod inscenacemi Vladimíra Hurbana Vladimírova *Zem*, Denise Lachauda *Hetero* a *The Vibrator* Play Sarah Ruhle.

IVAN ACHER

Tesař, lesní dělník, studovaný výtvarník a se štěstím nevystudovaný hudebník a skladatel. Od roku 2002 spolupracuje s Agon Orchestra, byl dvorním skladatelem Davida Jařaba a Dušana D. Pařízka v Pražském komorním divadle (divadlo Komédie), pravidelně spolupracuje s taneční skupinou Lenka Vagnerová & Company. Byl nominován na Cenu české filmové kritiky, Českého lva, Cenu divadelní kritiky, Cenu Alfréda Radoka a Cenu DOSKY. Podepsán je pod hudbou k inscenacím

Národního divadla v Praze, Bratislavě a Brně a mnoha dalších českých a evropských divadel. Vytvořil hudbu k několika desítkám dokumentů a filmů. Za původní operu *Sternenhoch* získal v kategorii Hudba roku Cenu divadelní kritiky za rok 2018 a stal se i absolutním vítězem v počtu nominací.

HERCI

JURAJ KUKURA

Herectví vystudoval na VŠMU v Bratislavě a v 19 letech ho režisér Ivan Balad'a obsadil do hlavní role ve filmu *Tri gaštanové kone* (1966) podle románu Margity Figuli.

Od roku 1970 byl členem legendárního Divadla na Korze, po jeho zrušení přešel do souboru Nové scény a poté do Slovenského národního divadla, kde vynikl především v inscenacích režiséra Miloše Pietora, v Tajovského *Statkoch-zmátkoch* či *Novom živote*, v Molièrově *Mizantropovi*, v Čechovově *Strýčku Váňovi* a *Platonovovi*, v Gogolově *Revizorovi* a dalších.

Kromě divadla pracoval také v televizi. Televizní inscenace *Máριο a kúzelník* podle povídky Thomase Manna, ve které vytvořil titulní postavu, byla oceněná na MTF v Monte Carlu. Kukura natáčel i filmy: *Zbehovia* a *pútnici* Juraje Jakubiska, *Eden* a *potom* Alaina Robbe-Grilleta, *Koncert pre pozostalých* Dušana Trančíka, *Deváté srdce* Juraje Herze, *Božská Ema* Jiřího Krejčíka a mnohé další.

V roce 1984, během zahraničního natáčení filmu *Via Mala*, byl Juraj Kukura odsouzený na tři a půl roku vězení za opuštění republiky a byl mu zabavený majetek. Do vlasti se nemohl vrátit, ale dostal angažmá v německém Münchner Kammerspiele a později v letech 1985–1989 v Schauspielhausu Hamburg. Hostoval i na dalších zahraničních scénách, jako byly Stadttheater Basel, Theater Bonn, Residenztheater München a v Česku v divadle Komédie a Činoherním klubu v Praze.

Spolupracoval s významnými režiséry Peterem Zadkem či Jeromem Savarym. Hrál v mnoha seriálech německé televize a v roce 1989 natočil šestidílný anglický televizní film *Traffik*, který dostal čtyři ceny Britské akademie, mezinárodní cenu Emmy a stal se předlohou pro film Stevena Soderbergha. Za film *Zrozen bez porodu* byl Juraj Kukura nominovaný na cenu za nejlepší mužský herecký výkon na MTF Monte Carlo 2011. V roce 2018 také ztvárnil titulní postavu koprodukčního seriálu RTVS a ČT *Inspektor Max*, historicky první hrané série prodané do USA a Kanady.

Po roce 1989 se vracel na domácí filmová plátna a obrazovky: *Lepšie byť bohatý a zdravý ako chudobný a chorý*, *Cudzinci*, *Tábor padlých žien*, *Fragmenty z malomesta*, *Král sokolů*.

Juraj Kukura také získal za postavu Fjodora Karamazova v inscenaci *Bratři Karamazovi*, v režii Martina Čičváka, Cenu Divadelních novin, byl nominovaný i na výroční Cenu Thálie české Herecké asociace a na Cenu divadelní kritiky 2015, udělovanou časopisem *Svět a divadlo*.

Od roku 2002 je Juraj Kukura ředitelem bratislavského Divadla Aréna, zaměřeného na současnou i klasickou činohru, operu, muzikál, taneční představení a koncerty. Hrál v inscenacích *Koza alebo Kto je Sylvia?*, *Rodinná slávnosť* a *Komunizmus*, všechny v režii Martina Čičváka. Vytvořil projekty Občanský cyklus a Dětskou Univerzitu Komenského. Za scénické čtení vybraných textů z Bible získal v roce 2019 výroční cenu Literárního fondu a hostoval na festivalech *Dotyky a spojení*, Mezinárodním festivalu Divadelní Nitra a v Divadle Husa na provázku.

TEREZA MAREČKOVÁ

V rodném Brně vystudovala na konzervatoři hru na housle u prof. MgA. Františka Novotného. Během studia posbírala několik ocenění jak na národních, tak i na mezinárodních soutěžích. Od roku 2013 byla v angažmá v Divadle Husa na provázku, kde hrála role jako Vítězslava Kaprálová (*Vitka*), v Cenách Divadelních novin obsadila 1. místo

v kategorii Herecký výkon sezony bez ohledu na žánry), Alma Mahler (*Alma. Amoroso presto*) nebo Andula (*Lásky jedné plavovlásky*). Mimo hraní se věnuje skládání scénické hudby (*Ubu králem: Svoboda!*, *Žltým včelám žlté slzy*, ...). Od jara 2019 je členkou souboru Městských divadel pražských. Hraje v *Romeovi a Julii* v režii Michala Dočekala, se kterým v Brně spolupracovala na oceňované inscenaci *Dynastie /Lehman Brothers/* a v Opeře Národního divadla na *Sternenhochovi* Ivana Achera.

PRVNÍ ŘADA

KLUB DIVÁKŮ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

VÍCE ZÁŽITKŮ!
VÍCE VÝHOD!
ABSOLUTNÍ PŘEHLED!

CHCETE MÍT MĚSTSKÁ DIVADLA
PRAŽSKÁ, TEDY DIVADLA ABC,
ROKOKO A KOMEDIE, Z PRVNÍ ŘADY?
RAČTE VSTOUPIT DO NAŠEHO
KLUBU DIVÁKŮ PRVNÍ ŘADA!

VÍCE INFORMACÍ O VÝHODÁCH
PRO ČLENY KLUBU
NAJDETE NA NAŠEM WEBU
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ

BUĎTE V OBRAZE!

DAVID GROSSMAN
PŘIJEDE KŮŇ DO BARU

Jedenáctá premiéra sezony 2019/20.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Kristina Žantovská.

Grafická úprava Riana Št'áhlovská.

Inscenace je uváděna na základě licenčního ujednání s agenturou
Inkfish Ltd. v zastoupení Deborah Harris Literary Agency a ve
spolupráci s Kristin Olson Literary Agency, s. r. o.

bnt attorneys
in cee

PROMIŇTE.

PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

ROKOKO MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ ABCKOMEDIE